

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

8 Ocak 2021
Sayı: 268

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Ücret zamları emekçiler sınıfının yaşam düzeyini geriletecek

Asgari ücret artışının ardından memur ve emeklilerin zamları da belli oldu. Sonuçlara bakıldığında tüm çalışanların yani emekçiler sınıfının daha da yoksullaşması, satın alma güçlerinin düşürülmesinin hedeflendiği anlaşılıyor. Eğer işçi sınıfı işsizlik ve hayat pahalılığına karşı mücadeleye karar verirse bu durumu değiştirebilir.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İktidar çevreleri ekonominin gidişatına ilişkin fazla konuşmuyor. Erdoğan arada "ekonomi uçuyor" gibi laflar ediyor. 10 milyonu aşkın asgari ücretli işçi var. 2 milyon civarında işten çıkarma yasağındaki işçi asgari ücretin yarısını bile alamıyor. Kısa çalışma ödeneğindeki iktidar gündeminde bile değil.

Asgari ücretin 500 lira artışı büyük bir artış gibi duruyor. Ancak fiyatlardaki artış hızı, faturalardaki rakamların değişme hızı çok daha çabuk oluyor. İşçiler kısa sürede yaşam düzeylerini değil korumak, yaşam düzeylerinin gerilediğini anlayacaklar. Zaten kurusu kurusuna zammı tam da bu amaçla yaptılar. Erdoğan 90 kurusu yukarıya tam da bunun için yuvarladı.

Asgari ücret işçinin sadece gıda harcamasına yetecek düzeyde yükseltildi. 2002 krizi döneminde asgari ücret 250 dolar iken AKP döneminde 400 dolara kadar çıktı. Şimdi yeniden 300 dolara indi, daha da inecek. İşçi sınıfının önemli bir kesimi geçmişteki ekonomik kazanımının büyük kısmını yitirdi. Buna dünyanın en yüksek ikinci faiziyle doların fiyatının düşük tutulduğunu da eklersek asgari ücret satın alma gücü bakımından daha aşağıda.

Zamlarla başlayan yeni yılın aynı şekilde devam edeceğini düşünürsek işçi sınıfını daha zor günler bekliyor. Bunun aksine birçok işkolunda patronlar her şeye rağmen kâr rekorları kırdı; hallerinden memnunar. Devletten alacakları, yaptıkları işler, sattıkları ürünler hepsi enflasyonun ve asgari ücretin üzerinde zlandı. Ekonominin durumuna göre kasalarına giren para miktarı, kâr rakamları yukarıya doğru dalgalanıyor; sadece emekçiler sınıfınınkiler düz bir çizgi. İşsizlik ve hayat pahalılığı karşısında hep aşağıya doğru inen düz çizgi.

Siyasi iktidarın gündemi tüm gösterişli laflarına rağmen milliyetçiliğe, darbeye, demokrasiye çevirip durması boşuna değil; ekonominin gidişine karşı yapabileceği bir şey yok. Çünkü ekonomide patronların tam bir çıkar kavgası, kâr kargaşası egemen. Erdoğan'ın çok direnmesine karşın, damadını bile feda ederek faize sarılması bunun bir göstergesi. Daha geçen yıl "kendi kendimize yeteriz" deniyordu ancak yetmeyince parayı çekmek için faizcilere avuç açıldı. Türkiye'ye biraz para geliyor ama bu kez de onlar ne derse ona uymak zorundalar. "Piyasa dostu" denerek bu bir başarı olarak sunuyorlar. Kimdir bu piyasa, nedir? Yetmeyince "aşı" çare olarak gösteriliyor. Sanki salgın fabrikalara, madenlere, işyerlerine yani her yere uğradı. Birkaç işkolu dışında patronların memnuniyeti nasıl oldu? Çünkü iş yapamayanların kasalarını da devlet doldurdu.

Siyasetçiler, ekonomik durum neyi dayatırsa onu yapıyor, sonra yaptıklarının çok iyi olduğunu söylüyor. Asgari ücretle satın alma gücü biraz yükseltildi, çok başarılı idi; şimdi satın alma gücü düşürülüyor, bu da çok başarılı.

Asgari ücret zammı belediyelerden başlayarak tüm toplu sözleşmelere etki edecek. Zam oranı ya da artan paranın miktarından öte getirdiği satın alma gücünün yaşam düzeyi üzerinden etkileri olacak. Bu açıdan bakılırsa emekçiler, ellerindeki banknot sayısında artış ancak bunlarla alabildikleri ürün sayısında azalışla karşılaşacak. İşte ekonomik krizin eşlikçisi budur. Bunu ne aşırı ne siyasi iktidarlar ne de başka bir şey değiştirebilir. Bu gidişatı durdurmanın tek yolu işçi sınıfının satın alma gücünü, yaşam düzeyini korumak için kendi mücadelesini vermesidir. (05.01.21)

Emekçinin Gündemi

Aşılar: Ticari sır skandalı

Şeffaflık ve halkı Covid-19 hakkında doğru bilgilendirmeleri üzerinden devletlerin sıralandığı bir listede Türkiye 99 ülke içerisinde 96. oldu. Salgınla mücadele kapsamında Sağlık Bakanlığı ilk günden itibaren süreci şeffaflıkla yürütmüyor. Söz konusu aşı olunca da aynı terane. Ne anlaşmanın detayları ne aşının fiyatı ne de nasıl uygulanacağı belli. 11 Aralık'tan sonra temin edeceklerini iddia ettikleri 50 milyon doz Sinovac aşısının yalnızca 3 milyon dozu yeni yılda Türkiye'ye getirildi. Bu yazının yazıldığı günlerde aşı güvenilirlik testlerinden geçiyor ve hala uygulanmaya başlanmadı.

Bu sırada tüm dünyada da aşı anlaşmalarının içyüzü ortaya çıkıyor. Ya bir beceriksizlik sonucu ya da değil, Belçikalı bütçeden sorumlu devlet bakanı Eva De Bleeker, Avrupa devletlerinin çeşitli laboratuvarlarla müzakere ettiği Covid-19 aşısı fiyatını açıklayarak diğer ülkelerin aynı düzeydeki yetkilileri için telafisi olanaksız, onarılamaz olanı yaptı: Kutsal ticari sırrı açıklamaya cesaret etti.

Her şey, muhalefet milletvekillerinin kendisini Belçika devletinin aşı satın almak için ayırdığı kaynakları kullanmadaki yetersizliğini eleştirmesiyle başladı. Bakan da bunlara yanıt olarak bir Tweet attı ve Belçika'nın sipariş ettiği altı aşının fiyat tablosunu, her biri Avrupa Komisyonu tarafından müzakere edilenlerle uyumlu olan fiyat tablosunu

yayınladı: AstraZeneca: 1,78 avro, Johnson & Johnson: 8,50 dolar, Sanofi / GlaxoSmithKline: 7,56 avro, Pfizer / BioNTech: 12 avro, Curevac: 10 avro, Moderna: 18 dolar.

Bu istenmeyen ve zamansız Tweet, sadece genel bilgiler açıklanarak ekranlardan hızla kaybedildi: *"İşte gerçekler: Bu yıl 279 milyon avroya 33,5 milyon aşı satın alınacak."* Çünkü her ne kadar kitleler tarafından alıcı fark etmeksizin alınan ve satılanların fiyatlarının sergilenmesi normal karşılansa ve meşru görülse de tıp ve eczacılık sanayindeki şirketlerin yöneticileri ve toplumu sadece kendi çıkarları doğrultusunda yöneten küçük azınlıklar için aynı şey söz konusu değil.

Avrupa Komisyonu sözcülerinden biri *"Sözleşmenin gereklilikleri bu şekilde"* diye eklemeyen önce *"Aşıların fiyatları vb. bilgilerle ilgili her şeyin üzeri gizlilikle örtülür, bu çok önemli bir zorunluluk ve yükümlülüktür"* dedi. Pfizer grubu fiyatların *"Komisyon ile yapılan sözleşmede öngörülen bir gizlilik koşulunun kapsamına girdiğini"* hatırlattı. Yayımlanan fiyat tablosu, mafyaların sözleşmeleri kadar gizli kalmalıydı.

Salgının başlangıcından beri aşılardan geliştirileceği tarihe tüm toplumun örgütlenmesinin tek bir sebebi oldu: kâr arayışı. Hatta laboratuvarlar, ürünlerinin etkinliği ve zararsızlığını kontrol etmeye yeterli zamanları bile olmadan en zengin devletlerle

milyonlarca dozluk ön sipariş sözleşmeleri imzaladı. Bu sözleşmelerin vade ve şartları hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Belçikalı devlet bakanının perdenin bir köşesini aralayan Tweet'i, ticari anlaşmaların sadece küçük bir bölümünün anlaşılmasına izin verdi.

Daha önce duyduğumuzdan farklı aşı fiyatları keşfediyoruz. Nasıl sabitlendikleri konusunda en ufak bir açıklama yapılmadan belirlenen bu fiyatlar, en düşüğü 1 en yükseği 8 olacak şekilde sıralanıyor.

Bu, pandemiyle mücadeleye pandemi döneminde girişen işletmeler için şok edici bir durum olabilir ancak aynı zamanda da bütün bir ekonominin işleyiş kuralı. Burada her şey opak yani ışık geçirmeyecek, hiçbir şey sızdırmayacak kadar donuk ve mat. Her şey büyük sanayi grupları ve devletler arasında en büyük gizlilik içinde müzakere ediliyor, gerçekleştiriliyor.

Bu büyük gruplar, sorumluluk üslenmeyip hesap vermeden ve kim olursa olsun isteklerine aykırı her şeyi yasaklayarak kendi kurallarını dayatıyorlar.

Bu durum ancak kamulaştırmalarla, bu güçlerin mülksüzleştirilmesiyle ve ekonominin emekçiler, geniş halk yığınları tarafından kontrolüyle değişebilir ve de değişecek. (29.12.20)

Erdoğan'ın ekonomik mucizesi: “Beşli Çete”

Dünyada en çok ihale alan şirketler sıralamasına meşhur “Beşli Çete” damga vurdu. 137 ülkeyi kapsayan listenin başında Nihat Özdemir'in Limak'ı var. Cengiz üçüncü, Kolin dördüncü, Kalyon biraz geride, yedinci sırada. Sekizinci sıra yine Türkiye'den MNG'ye ait.

En son Kuveyt'te havaalanı inşaatında çalışan ve salgın başladığında Türkiye'ye dönmek isteyen işçilerin haklarını almak için günlerce mücadele etmeleriyle gündeme gelen Limak son 18 yılda 49 milyar dolarlık ihale almış. Sıralamada en gerideki MNG'nin aldığı para 35 milyar dolar.

Limak'ın inşaat, turizm, çimento, enerji, altyapı ve gıda sektöründe onlarca şirketi var. Ancak, 1976 ve 1995 yılları kuruluş tarihi olarak söylene de büyük

çoğunluğu 2000'li yıllardan sonra ya özelleştirmeden satın alınmış ya da devletten ihale ile alınmış.

2'sinin inşaatı süren 10 HES; 10 baraj; 2 güneş santrali; farklı ülkelerde 28 hazır beton işletmesi; 10 çimento fabrikası; 9 otel; Kahire, Dekar, Kosova ve İstanbul havalimanı inşaatı, Çanakkale Köprüsü, birçok otoban inşaatı; Artvin Yusufeli, Siirt Çetinbey barajı inşaatı var.

Limak gibi diğerleri de besleme burjuvaziye en iyi örnek. Bütçesinin %60'ından fazlası işçilerin ücretinden doğrudan kesilen vergiden oluşuyor. İşçi ücretinden kırılan işsizlik fonu, dolaylı vergiler hükümetin elinde. Patronlar, işyerinde işçinin ücretini düşük tutarak yüksek kar ediyor, üstüne devletin kasasındaki parayı

alıyor, yetmiyor işçi sınıfının emeğiyle varolan fabrikaları yok pahasına mülk ediniyor. Bu şekilde edindikleri gücü işçi sınıfına karşı kullanıyor; ücret düşük, çalışma koşulları kötü, çalışma süresi uzun, iş güvenliği veya iş güvencesi yok.

İşçi sınıfının sırtından güçlenen bir avuç patron asla doymuyor. “Beşli Çete” öyle işler bağladı ki gelecek 25 yılda 150 milyar dolar alacaklı. İşçi sınıfının onlar için çalışması yetmez, çocukları da onlar için çalışacak. İktidarı ellerinde tutarak bunu dayatıyor, adına da “kanun, kural” diyorlar. Ayrıcalıklarını kaybetmemek için her şeyi yapacaklarından emin olmalıyız.

Böyle bir düzeni nasıl kabul edebiliriz? (30.12.20)

Krizin ertelenmesinin sonucu: Zombi şirketler

Covid-19 pandemisi ile birlikte 1980lerde tanımlanan zombi şirketler kavramı yeniden gündemde. Bunlar, gelirleri ile borçlarının faizini dahi ödeyemeyen ve bu yüzden yeniden borçlanmak zorunda kalan şirketler.

Aslında iflas etmesi gerekirken düşük faiz oranları ve belli devlet garantileri ile hayatta tutulduğundan bu şirketler birer “yaşayan ölü” ve borç alarak ne istihdam ne de refah yaratan yatırım yapıyor. 1990'ların sonunda zombi şirketler Japonya'nın içinden geçtiği krizde kullanıldı. Bu şirketler, artan borç ve faiz yükü altında yaşatılmadı ve Asya krizini tetikledi. Yüz binlerce insan işsiz kaldı, büyük patronlar batık şirketleri satın alarak tekelleşmeye başladı. Farklı garantiler ve para politikaları ile şirketlerin borçlanmasını kolaylaştıran Japon devleti ise işsiz kalan yüz binler için kılıcı kıpırdatmadı.

2008 krizinden çıkış için kullanılan düşük faiz politikası

benzerini Amerikan şirketleri için yaptı. 2019 sonunda 335 olan zombi şirket sayısı 2020'nin ilk altı ayında 527'ye çıktı; borçları 1 trilyon doları aştı. Bir rapor Amerika için her 5 şirketten 1'inin zombi şirket olduğunu ve 2021'de 2 katına çıkacağını yazdı. Düşük faiz ortamında yeniden borçlanarak hayatta kalabilen bu şirketler en küçük bir faiz artışında batmakla karşı karşıya.

Benzer durum Türkiye için de geçerli. Türkiye'de toplam şirketlerin %98'i KOBİ. Bu işletmeler toplam istihdamın %55'e yakını barındırıyor. 2003-2013 arasında, düşük kur ve faiz ortamında şirketler hem içeriden hem de dışarıdan borçlanarak faaliyetlerine devam etti. Ancak Türkiye de artan kur ve yükselen enflasyon faiz döngüsünden artık etkileniyor. Erdoğan'ın düşük faiz ısrarı bir noktada bu yüzden. Düşük faiz ortamında daha az maliyetle borçlanabilecek KOBİ'ler faaliyetlerine devam edebilecek

öngörüsü var. Kredi Garanti Fonu da düşük faiz politikasına ek olarak devlet garantisinin uygulanmasıdır. Başlangıçta 250 milyar TL büyüklüğünde kredi bankalar vasıtası ile bu şirketlere dağıtıldı. Devlet bu kredilerin ödenmemesi durumunda bankalara teminatçı oldu. 2018'de patlayan kur krizi ve iflasların yasaklanması da alınan diğer önlemlerden. Son olarak geçtiğimiz günlerde takipteki alacakların süresinin 90 günden 120 güne çıkarılması durumun ciddiyetini gösteriyor. Bu şirketlerin batmasına izin vermek onlara borç veren bankaları da batma noktasına getireceği için devlet elinden geleni yapıyor. Zincirleme iflaslar işsizlik ve yoksulluğu sıçratacak.

Kapitalizm, krizleri kendi yaratıyor: Kötü zamanların tohumu iyi denilen zamanlarda ekiliyor ve olan örgütsüz emekçilere oluyor. (29.12.20)

Siyasetin Gündemi

Demirtaş'a özgürlük; diğer Kürt tutsaklarla birlikte

MHP'nin Demirtaş üzerinden başlattığı “HDP kapatılsın” tartışması medyanın da desteğiyle bir süredir gündemde tutuluyor. Daha önce benzerini Öcalan üzerinden, idam cezasının geri getirilmesi tartışmasında yaşamıştık. Bir süre sonra bu da gündemden düşecek. Ancak halklar arasına ekilen düşmanlık kalıcı olacak.

“Çözüm süreci” günlerinde AKP ve HDP, birbirine yaklaşmıştı. AKP'nin Kürt halkı içindeki destekçisi artmış, 70 milletvekiliyle en büyük Kürt partisi idi. HDP ardından geliyordu. Şimdi tam aksine bir durum var; AKP düşmanca bir siyaset izliyor.

Bugünkü durumu sadece PKK'nin siyaseti, Suriye'de güçlenmesi gibi gerekçelerle açıklamak yeterli değil. İktidar çevrelerinin ileri sürdüğü gerekçeler, Türk devletinin her zaman ettiği laflar. AKP yönetimi siyasi çevrelerden ve devlet kurumlarından gelen dirence rağmen her şeyi görmezden gelerek “Çözüm Sürecini” sürdürdü.

Aslında siyaset değiştiren bizzat AKP'nin kendisi. Üstelik aynı kadrolar siyaset değiştirdi ve Kürt sorununa siyasi çözüm önermeyi sürdüren kendi yöneticilerini tasfiye ettiler.

AKP'nin Kürtlere karşı düşmanlık siyasetine dönüşünün hem uluslararası hem de ulusal nedenleri var. Ekonomik ve sosyal nedenleri var. Ancak Erdoğan ve AKP yöneticileri, Kürt liderlerle birlikte çalışmayı değil, onları baskı altına alıp Kürt kitleleri ezmeyi bilerek isteyerek seçti ve uyguluyor.

Asker, polis, hukuk sistemi ve kamu kurumları eliyle, sadece Türkiye'de değil; Irak, İran, Suriye ve Kürtlerin yaşadığı diğer ülkelerde de çok yönlü acımasız baskı uzun yıllardır artarak sürüyor. İnsanı isyan ettirecek düzeyde. Buna rağmen, AKP'nin ve MHP'nin gerici Kürt düşmanı yöneticileri sürekli olarak Kürt siyasetçileri suçluyor. Onları, Kürt ve Türk kitlelerin gözünde terörist olarak sürekli damgalıyor. Bugün siyaset yapmak isteyen Kürt gençleri için adeta iki seçenek kaldı: PKK'ya katılıp ölümü göze almak ya da HDP'de tutuklanmayı göze almak. Bunlar da siyaset değil.

Geçmişte seçilmişlerin atanmışlardan üstün olduğunu haykıran Erdoğan'ın geldiği durum içler acısı. Ancak Erdoğan ve partisi, öyle bir durumda ki iktidarda kalmak için her yolu deniyor; her yalana, kandırmaya, gericiliğe, geçmişte karşı çıktığı milliyetçiliğe başvuruyor.

Medyada sadece Demirtaş'ın hakkında art arda açılan davalardan bir beraat etmesine rağmen tutuklu kalması gündemde ancak aslında tüm Kürt siyasetçilere yönelik müthiş baskı uygulanıyor.

HDP yönetimi partiye yönelik saldırıları bir rapor olarak açıkladı. Son 4 yılda 20 bin HDP'li gözaltına alındı, 10 bini tutuklandı. Sadece bu yıl 1.750 üye veya yönetici gözaltına alındı, 172'si tutuklandı. 8 milletvekili tutuklu. 2019 seçiminde HDP'in kazandığı 48 belediyeye kayyum atandı, 17 belediye eş başkanı tutuklu.

Tutuklamaların bir kısmı, üstünden 6 yıl geçmesine rağmen Kobane mücadelesinin suç tanımı değiştirilerek yapılıyor. Bir kısmı belediye çalışmalarının teröre finansman sağladığı iddia edilerek yapılıyor. Sadece polis, kaymakam ve vali değil; savcı ve hakimler canla başla uğraşılıyor. Devlet eliyle, örgütlü bir devlet şiddeti uygulanıyor.

AKP sözcülerinin parti kapatmaya karşı açıklama yapmaları MHP ile anlaşmazlık olarak görünüyor. Böylece iktidar, bir yanda tam zulüm yaparken diğer yanda demokratik görünmek istiyor.

Bu sürecin, HDP'yi zayıflatıp AKP ile işbirliğine zorlamayı amaçladığını söyleyenler de var. Böylece MHP'nin yerini HDP alacak. Amaçlanan ne olursa olsun, iktidarda kalmak için Kürtlere ve siyasetçilerine baskı, ayrımcılık uygulamak; böyle bir siyaset olabilir mi? Türkiyeli emekçilerin böyle bir siyaset izleyen, bu yolla iktidarda kalan, birlikte yaşadığımız bir halka baskı ve ayrımcılık uygulayarak gücünü koruyan bir iktidardan ne beklentisi olabilir?

Komşusuna zulmeden, kendinden olana iyi mi davranacak? Üstelik AKP ve MHP geçmişte ümmetçi, bugün milliyetçi laflarına rağmen emekçileri -hangi milliyetten olursa olsun- kendinden görmüyor. (30.12.20)

Kuraklığa çözüm: Musluk kapağı

Türkiye son 10 yılın en şiddetli kuraklığını yaşamakta. Buna sebep olarak başta fosil yakıtların (kömür ve petrol ürünleri) kullanımı olmak üzere artan şehirleşme ve azalan ormanlık alanlar gösteriliyor.

Su kaynaklarının en çok harcandığı sektörlerin başında tarım ve tekstil var. Geçtiğimiz yıllarda su taşkınlarıyla boğuşan Trakya bölgesinde 2 yıldır azalan yağışlardan ayçiçeği ve buğday tarımı olumsuz etkilendi. Bu durum ayçiçeği yağı fiyatına yansıdı. Patronların yalakası siyasetçilerin göz ardı ettikleri düzenlemelerin bedelini, artan fiyatlara yetişemeyen ücretler nedeniyle işçiler ödemek zorunda.

Su seviyesi her geçen gün düşen baraj suyunda hastalığa

sebep olabilecek mikroorganizmaların üremesi söz konusu. Yani koronavirüs salgınına musluk sularından akacak mikroplar eklenecek. Kolera gibi salgınların yeniden ortaya çıkabileceği söyleniyor. Buna önlem olarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi istanbulda yaşayanlara musluk suyu kullanımını azaltan “tasarruflu musluk kapağı” dağıtıyor. Güler misin ağlar mısın?

Yenilenebilir (güneş ve rüzgar enerjisi gibi) kaynakların kullanılması gerektiği ve kaynakların düzgün kullanımı için altyapının iyileştirilmesi gerektiği söyleniyor. Ama duymak istemeyenden daha sağır biri yoktur.

Doğalgaz ve petrol, binlerce, on binlerce kilometre

öteye, bir ülkeden diğerine götürülüyor. Ancak su için böyle bir şeyin sözü edilmez çünkü kâr getirmez. Su satışlarında bir avuç patronun kârı için yapılanlar, herkesin temiz su içmesi için yapılsaydı sorun kalmazdı. Bu çözümler, patronların ve onların düzeninin bekçisi siyasetçilerin umurunda değil çünkü alınması gereken önlemler yüzünden kâr oranlarını düşecek. Binlerce insanın sağlığı ve gezegeninin geleceği bu kan emicilerin insaflarına bırakılıyor.

Sinekleri avlamayı bırakıp bataklığı kurutmalıyız; ya patronların düzenini bugün değiştireceğiz ya da iklim değişikliğinin sonuçlarıyla hazırlıksız yüzleşeceğiz. (01.01.21)

Kadınlar yaşamla ölüm arasında

Yılbaşı günü farklı şehirlerde 3 kadın öldürüldü. Biri eşi; diğeri oğlu; Aylin tanıdığı bir erkek tarafından. Böylece geçtiğimiz yıl 386 kadın cinayetiyle bitti.

Her gün en az bir kadın en yakınları tarafından, içinde yaşadığı toplum tarafından hakkı olduğu söylenenleri istediği için öldürülüyor; boşandığı, evlendiği, gezmeye gittiği, çalıştığı, sevdiği, ayrıldığı için. Bu toplumda kadınlara “sizin hakkınız” denilenler, cinsiyetçi eşitsizlik nedeniyle kadınların aslında hakkı değil. Burada sınıfsal ayırım değil, tamamen cinsiyet temelinde bir mahrum bırakma, ayrımcılık var.

2019 yılında Diyarbakır’da doktor kocası tarafından öldürülen Müzeyyen Boylu Islı, kadına şiddet komisyonunda çalışan bir

avukattı. İstanbul’da evinde yakılan öğretim üyesi Aylin Sözer de kadın hakları mücadelesi ile ilgiliydi. Öyle bir sistem var ki kadınların tek başına çaba göstermeleriyle şiddetten, öldürülmekten kurtulmaları mümkün olmuyor. Düzenle bütünleşmiş olan işte bu cinsiyetçi sistemi yok etmek gerekiyor.

Katillerin hepsinin şiddet geçmişi var. Eğer ilk şiddet uyguladıklarında ya da ikincisinde ceza alsalar veya çevrelerinden dışlansalar öldürülen kadınların çoğunluğu aramızda olacaktı. Ancak her düzeyde; polisinden karakoluna, savcısından hakimine, belediyeden kamu kurumlarına kadar her yerde kadınların haklarını tanımayan hatta tam aksine erkeği haklı, mazur gören,

bahane bulan, destekleyen, cesaretlendiren bir işleyiş yani insanlar, yetkililer, siyasetçiler var.

Bu işleyiş öyle acımasız şekilde kadın düşmanı ki kadına en küçük korumayı, hakkı tanıyan İstanbul Sözleşmesi’nin uygulanmasını engellediği gibi yok edilmesi için yırtıyor. Kağıt üstünde bile olsa kadınlar bir destek, bir dayanak bulamıyor.

Kadın cinayetleri, 2008’den bu yana 10 kat arttı. Cinayetlerin büyük kısmı farklı gerekçelerle de olsa doğrudan ya da dolaylı olarak geçim derdiyle ilişkili. Ekonomik krizin getirdiği yoksulluk, işsizlik, hayat pahalılığı eğer kadınlar mücadele etmezse daha da arttıracak. (06.01.21)

Uluslararası Gündem

İngiltere

Yeni anlaşma: Bir varmış bir yokmuş

Televizyonlarda “Hazır mısınız?” başlıklı Brexit reklamları yine dönmeye başladı. Bu yazı yazıldığı sırada konuyla ilgili tartışma programları yayınlanmaya devam ediyor.

Brexit sonrası ticari sözleşmelerin imzalanması demek İngiltere'nin karasularındaki balıklardan vazgeçmesi demek. Bununla birlikte İngiltere'nin İngiliz şirketlerin ödeneklerini kesmemesi, Avrupa Birliği tarafından belirlenen sosyal-ekolojik kuralların altını oymaması, Brexit Çekilme Anlaşmasının protokolü olan Kuzey İrlanda'nın Avrupa Birliği üyesi olmaya devam etmesi ve dolayısıyla Kuzey İrlanda'yı bağlayan uluslararası yasaları geçersiz kılma tehdidini geri çekmesi de sözleşmelerin şartları

arasında. Ne kadar basit, değil mi!

Ancak Johnson'ın Brexitçilerine kalırsa bunlar hiç de kolay şeyler değil ve kendisi hala “anlaşmaya hayır!” kozunu (başka bir deyişle “Avustralya usulü anlaşma” kozunu) oynuyor. Hangi anlaşmada karar kılınırsa kılınırsın her birinin patronlar için bir bedeli olacak. Siyasetçiler de patronların ödeyecekleri bedellerin sorumluluğunu üstlenmekte gönülsüz oldukları için “anlaşmaya hayır” demeyi tercih ediyorlar. Böylece tüm suç Avrupa Birliği'ne atabilecekler.

Peki şimdi ne olacak? Bu aşamada bir serbest ticaret sözleşmesi yani gümrük vergisiz ve kota sınırlandırması olmayan bir ticaret sözleşmesi imzalanırsa bile bu durum ticaret hizmetleri

için yeni gümrük denetlemeleri ve kısıtlamaları anlamına geliyor. Elbette sadece üretilen mallar üzerinde değil, insanların sınırları geçmesinde de yeni denetlemeler olacak. Bu durum da çalışma, ulaşım, tatil vb. sebeplerden Avrupa'daki yaşama birçok yönden ket vuracak. Motorlu Taşıt Üreticileri Derneğinin devamlı lobiciliğine bakılacak olursa kendilerinin tedarik zinciri hiçbir koşulda etkilenmeyecekmiş gibi gözüküyor. Ama seyahat etme özgürlüğü ve işçi sınıfının bu durumla bağlantılı tüm özgürlükleri tedarik zincirleri kadar dokunulmaz değil. Kanalin iki yanındaki tüm işçiler için, önerilen her yol büyük bir geri adım anlamına geliyor. Workers Fight (27.12.20)

Kendi topuklarına bir mermi daha mı?

Birleşik Krallık parlamentosunun iki kamarasının da gündeminde Johnson'ın önerdiği “İç Pazar Yasası” var. Bu yasa, uluslararası yasanın güvence altına aldığı 1998 İrlanda Barış Anlaşmasını çiğnemekle kalmıyor aynı zamanda Birleşik Krallık'taki “yetkileri devredilmiş hükümetler” (İngiltere dışındaki ülkelerdeki demokratik hükümetler) ile ilgili de bazı önermeler içeriyor.

Bu hükümetler Avrupa Birliği destek paketlerini, yardımlarını nasıl kullanılacağını seçme yetkisine sahipti. Ama Johnson'ın yasasıyla Birleşik

Krallık, Avrupa Birliği'nden ayrıldığı anda bu yetki Birleşik Krallık'ın merkezi hükümetine verilecek. Aynı zamanda yetkileri devredilmiş hükümetler malların kalite standartlarına da tek başlarına karar veremeyecek, merkezi olarak karar alınması gerekecek. Bu durum üç bölgedeki ulusalcıları, en çok da İskoçyadakilere çok kızdırdı. Ve bağımsızlık tartışmalarını alevlendirdi.

Johnson'ın “tek devletçi” olmakla övünen bir partinin başı olması ve herhangi bir “ayrılmaya” kesinlikle karşı olduğu göz önüne alındığında bu

sonuçlar Johnson'ın aklındakiyle pek de örtüşmüyor yani evdeki hesap çarşıya uymadı. Hatta ve hatta bu yasa, Çekilme Sözleşmesi sebebiyle Avrupa Birliği'nde kalan İrlanda ile çizilecek yeni deniz sınırları sorununu kısmen telafi etmek için ortaya atılmış olmasına rağmen yasaya “tek devletçilerin” kuzeydeki dostları öfkeyle karşı çıktı.

Bugün, dört bir taraftan kuşatıldığı bu çarpık pisliğin içerisinde Johnson kendi kendisini soktu! Workers Fight (27.12.20)

Büyük perakendeciler prim ödemeyi bırakıyor

Amazon ve Walmart (ABD’li büyük perakende şirketlerin) işçilerini temsil eden “United for Respect” (Saygı için birlikte) isimli dernek saatlik 5 dolar ücret artışı, Covid-19 olanlara ücretli izin, ücretsiz Covid-19 testi ve temaslı takibi ile tedavisinin yanı sıra işyerlerinde pozitif vaka tespit edilmesi halinde kendilerini izole etmek isteyen işçilerin de ücretlerinin kesintisiz ödenmesini talep ediyor.

Bu sektörde çalışan işçilere “en önemliler”, “kahramanlar” deniyor çünkü her gün hayatlarını riske atıyorlar. Ama asgari ücretten biraz fazla ücret alıyorlar. Home Depot şirketi kasiyerlerine saatlik ortalama 12 dolar ödüyorken Dollar General’de çalışanlara saatlik 8 dolar gibi rezil bir ücret ödeniyor. Walmart’ta yeni başlayanların saatliği ise 11 dolar.

Perakende şirketlerinin en

büyükleri kaza ödemesi, geçici ücret artışı ve pandeminin başında birkaç ay prim ödemiş olsalar da tüm bu ödemeler 5 aydan daha uzun süre önce kesildi. Üstelik salgının daha tehlikeli hale geldiği şu günlerde yeni bir ücret artışı söz konusu bile değil.

Salgın sırasında bu perakende şirketlerin kârı resmen uçtu. Walmart, Kroger ve Home Depot’un 2020 kârı, geçen yılına kıyasla ortalama %40’a yakın artmış durumda. Bu oran onlarca milyar dolar anlamına geliyor. Amazon’un kârı akıl almayacak seviyelere çıktı: %200’lerden söz ediliyor. Bu dev şirketlerin hisse fiyatları da ortalama %33 ile çarpıcı şekilde yükseldi. Görüldüğü üzere bu şirketler Covid-19 salgınıyla birlikte ortaya çıkan vahim durumu sömürerek kendi avantajlarına çeviriyor. Bu şirketler için bu düzeyde bir

kârlılık şaşırtıcı değil çünkü işçilerine çok düşük ücretler ödüyorlar!

New Jersey’de çalışan bir işçi içinde buldukları durumu şöyle özetliyor: “Amazon, Haziran ayında saatte 2 dolarlık gülinç düzeydeki bonus ödemesini iptal etti. Jeff Bezos (Amazon’un patronu) salgının başladığı Mart ayından itibaren 70 milyar dolar kazandı. Amazon bize reklamlarında ‘kahramanlarımız’, ‘olmazsa olmazlarımız’ diyor ama bizim hissettiğimiz tek şey gözden çıkartılabilir olduğumuz” Evet, işçilerin gözden çıkartılabilir oldukları gerçek. Çünkü kapitalist düzende her şey kârdan ibaret ve bizim yaşamlarımızın hiçbir önemi yok. The Spark (07.12.20)

Geçmişten ders çıkarmak gerekiyor

25 Ekim’de Şilili seçmenlerin %79’u yeni anayasayı oluşturacak komisyonun oylamasına katıldı. Komisyon oyların %51’ini almış olsa da uluslararası basında bu sonuç “demokrasi için zafer” olarak lanse edildi. Çünkü patronlar 12 aydır devam etmekte olan ve rejimin taşlarını yerinden oynatan şiddetli huzursuzluğun yeni bir anayasa ile noktalanacağını umut ediyorlar.

Şili dünya üzerinde eşitsizliğin en yoğun olduğu 12. ülke. İşçi sınıfının yarısı ayda 570 dolar kazanıyor. Ortalama

emekli aylığı ise 300 dolar. Hastalık veya işsizlik bir işçiyi açlığın eşiğine getiriyor çünkü Şili’de sosyal güvenlik yok.

Ekim 2019’da halkın hükümete karşı olan öfkesi, Santiago metro bileti zammı üzerine büyük bir şiddetle patladı ve merkez-sağ başkan Sebastián Piñera olağanüstü hal ilan etti. 12 Kasım 2019’da Şili’de ülke nüfusunun onda biri greve gitti! Yükselen bu öfke dalgasıyla mücadele etmek için 15 Kasım’da hükümet ve muhalefet partileri bir anlaşma imzaladı ve

askeri dikta anayasasını değiştirme kararı aldı. “Demokratik sürece güven” daha önceleri Şili halkı için çok pahalıya patlamıştı. Çıkardıkları derslerin bedelini 1973’te kanlarıyla ödemişlerdi.

Bu düzendeki herhangi bir anayasa da sadece bir yama işlevi görür. Oylamaya katılım düşük olsa da seçmenlerin demokratik sürece güvenleri azalmış gözüküyor. Umuyoruz ki Şili halkı geçmişten ders çıkartmıştır. Workers Fight (28.12.20)

Kriz, ani ve şiddetli yoksullaşma

Büyük Rus şehirlerindeki yetkililer, talep patlama noktasına ulaşacak derecede arttıkça, yeni yılda ekmek sıkıntısı yaşanması tehlikesiyle karşı karşıya olduklarını söylediler. Birçok tüketici; meyve, sebze, şeker gibi ürünlerin fiyatları geçtiğimiz birkaç ay içinde ikiye, üçe hatta daha fazla oranlara katlandığı için bu ürünler yerine ekmek satın aldı. Bu durum ise, gelirlerin ani ve şiddetli bir biçimde büyük oranlarda düştüğü bir temel üzerinde gerçekleşiyor.

Rus yetkililer, alım gücündeki düşüşün bir yıl içinde % 4 oranında gerçekleştiğini belirtiyorlar. Gerçekte ise bu rakam çok daha yüksek. Yapılan anketlere göre, Rusların % 30'u kendilerini yoksulluk içinde bulduklarını söylüyorlar.

Putin, çok yakın bir geçmişte televizyonda yapılan bir programda bu durum konusunda öfkeli görünmek istedi. Sorumluluğu, bu durumlarda günah keçisi olarak kullanılan belediye başkanlarının ve valilerin üzerine attı. Onlara, bazı ürünlerin tavan fiyatlarını sınırlandırarak nüfusun alım gücünü korumalarını emretti. Bunun sonucu, örneğin, fiyatı düzenlenmiş şekerin mağazalardan kaybolması oldu. Bu mağazalarda, fiyat düzenlemesi olmadığı için şeker kamışı ve benzeri yüksek kaliteli şekerler yani uçuk fiyatlara satılan şekerlerden başka şeker bulunamaz oldu. Bu, Sovyet rejiminin belirli bir özelliği gibi sunulan "eksiklik" yani piyasada bulunamayan temel ürünler dönemini hatırlatıyor.

Putin televizyonda krizin diğer bir etkisi hakkında hiçbir şey söylemedi: İthal edilen ürünlerin fiyatlarının artmasına neden olan ve ücretleri de (alım gücünün düşmesi konusunda – ÇN-) etkileyen, rublenin hızlanan değer kaybına değinmedi.

Küresel kriz Rusya'yı gözle görülür şekilde vuruyor, etkiliyor: Sanayi üretimindeki sürekli düşüş, petrol ve doğalgaz ihracatındaki gerileme... Sanayi ve hizmet sektörlerinde çalışan milyonlarca emekçi, birkaç ay içinde kendilerini kısmî işsizlikte içinde, maaşlarının yerini alan gülünç derecede düşük ücretlerle buldu. Birçoğu işlerini kaybetti. Gelir kaybı ve sebep olduğu şeyler; küçük ticaret, bağımsız meslekler vb. gibi işlerle uğraşan küçük burjuvazi kadar, işçi sınıfının büyük bir bölümünü de yoksulluğa sürükledi.

İşte, SSCB'nin çöküşünden sonra 1990'lı yıllarda olduğu gibi ücretlerin arttırılması ya da maaşlarını alamayan emekçilerin maaşlarının ödenmesi için yaptıkları grevler bu koşullarda katlanarak artıyor.

Eğer sadece büyük kentler ve işletmelerle bakıldığında Aralık ayının ilk 10 günü içinde birçok işçi grevi gerçekleştirildi. Novokouznetsk'deki otomobil fabrikasında ödenmemiş 6 milyon rublelik ücretler için yapılan grev; Oussouri'de bir kağıt fabrikasındaki dört aylık ödenmemiş ücretler konusunda yapılan grev ki bu grevden sonra adalet, çok az rastlanacak bir biçimde işveren aleyhine ceza soruşturması açtı; Rybinsk'de

toplu taşıma araçlarında çalışanların yaptıkları grev; Rosneft'de bulunan petrol çıkarma tesislerinde çalışan işçilerin grevi; Vladimir'deki sağlık çalışanlarının grevi ve çeşitli kentlerdeki SAMU (Acil Tıbbi Yardım Servisi) çalışanlarının grevi bunlara örnek teşkil ediyor.

Rus iktidarı, 4 Aralık'ta, kendi aşısı olan Sputnik V ile bir aşı kampanyası başlatarak, sosyal durumun kötüleşen koşullarını insanlara unutturmak istiyor ve aşı kampanyasını Avrupa'da ilk başlatan ülke olmakla böbürleniyor.

Aşının etkisinin ne olacağından başka, Avrupalı müttefikleri tarafından reddedilen ancak Beyaz Rusya devlet başkanı Lukaşenko'nun ülkesinde uygulamaya mecbur olduğu bu aşı, her zaman için sorgulamalara yol açıyor. Kitleler; virüs karşısında yalnız ve yardımsız bırakıldıklarını, aylarca işverenler ve yetkililerin emirleri ve karşı emirleri arasında savurduklarını biliyorlar. Salgın tırmanmaya devam ediyor taşra kentlerinden en zengin bölgelere kadar. Örneğin 12 milyonluk nüfusuyla Moskova'da hastaneler ağzına kadar dolu ve artık başka hasta kabul edemiyorlar. Ambulans görevlileri ve sağlık görevlileri bu durumu ifade ediyor ve gidişattan rahatsızlıklarını belirtiyorlar. Bazen de aynı sağlık çalışanları işlerini kaybetmemek ve maaşlarını arttırmak için mücadele ediyorlar. (29.12.20)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Ekonomik kriz ve savaş tehdidi II

Çin ve ABD arasındaki gerginlik

Tüm bunların yanı sıra, ABD ile Çin arasındaki ticari savaş gerçek bir savaşa dönüşebilir. Çin ve ABD yeniden seçilme arifesindeki Trump'ın tutumu askeri güç kaybı korkusunun tetikleyebilir. Trump'ı dinleyen biri -seçmenlerinin yabancı düşmanlığını körükleyen şiddet dilinden kesinlikle vazgeçmiyor- ABD'nin her an Çin'e, Kuzey Kore'ye veya İran'a karşı savaş çıkartabileceği izlenime kapılabilir. Ancak 4 yıllık başkanlık serüveni boyunca Trump, özellikle Kuzey Kore'ye karşı söylemlerinde ve Hürmüz Boğazı'nda bir Suudi tankçıya yapılan saldırıdan sonra da İran'la ilgili atıp tutmalarında sürekli geri adım attı.

Çin'in hakimiyet iddia ettiği Güney Çin Denizi'nde güçlendirdiği donanmasının seferlerinde kuvvetli ABD donanmasıyla sık sık karşılaşması, durumu takip edenleri yıllardır her an bir gerginlik doğması ihtimaliyle tedirgin ediyor.

Cumhuriyetçi Nixon iktidarı sırasında Amerikan diplomatlığı yapmış ve Çin'in dünya kapitalist pazarına yeniden takdim edilmesinin mimarı olan 96 yaşındaki eski diplomat Henri Kissinger'ın Aralık 2019'da açıkladığı fikirleri şu yönde: *"Eğer gerginliğin turmanmasına izin verilirse, sonuç Avrupa'da 20. Yüzyılda olanlardan çok daha kötü olabilir. Trump, Güney Çin Deniz'inde, Başkan Şi Jinping'in Amerikancı*

yaklaşımını ortaya çıkartmak için askeri gücünü kullanabilir."

New York Times'ın haberine göre geçtiğimiz yaz, ABD'nin eski Fransız Büyükelçisine bu konuda yetki verildi. Ölüm döşğinde bile olsa Kissinger'ın bir pasifiste dönüşmesi pek mümkün değil. Aksine, Kissinger'ın sözleri Çin ile sıkı ticari ilişkilerin sürdürülmesinin elzem olduğunu düşünen Amerikan burjuvazisinin kaygılarını dile getiriyor. Ticari rekabetin ve askeri güç gösterilerinin ardında, Çin ve Amerikan burjuvazisi çıkarları birbirine dolanmış iyi birer suç ortağı.

Orduya ayrılan bütçe her ülkede arttırılıyor

Tüm dünyada artan tansiyonun diğer göstergesi artan askeri harcamalar ve hızlanan silahlanma yarışı. Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü'nün raporuna göre, dünyadaki askeri harcama 2019'da 1.917 milyar dolara (yaklaşık 1.782 milyar euro'ya) ulaştı. Bu meblağ, dünya üzerinde yaşayan herkes için, çocuklar dahil olmak üzere, kişi başı 240 euro harcama yapılması anlamına geliyor. Enstitüye göre *"askeri harcama, soğuk savaş döneminden beri görülmemiş bir yükseklığe erişti."* Geçen yıla kıyasla %3.6 oranla arttı. Böyle bir artış son 10 yıl içerisinde hiç görülmemiştir.

Bazı ülkeler, askeri harcamalarını arttırırken ABD, yarışın başını çekiyor: ABD'nin sadece kendi askeri bütçesi, onu takip eden 8 ülkenin bütçesinin

toplamına neredeyse eşit. ABD'nin askeri bütçesi 731 milyar dolar, Çin'in ise 261 milyar dolar. Fransa'da 2021'de artması planlanan savunma harcamaları göze çarpıyor: 1.7 milyar euro artış ile 39.2 milyar euro'ya ulaşan bütçe 2020'ye kıyasla %4.5, 2017'ye kıyasla %20 artmış olacak. Silahlanma işinden sorumlu Silahlı Kuvvetler Başkanı Florence Parly, 4 yıl boyunca giderek artan Savunma Bakanlığı bütçesindeki artışın *"Ordunun 2 yıllık ekipman giderlerine"* denk geldiğini gururlanarak ifade etti.

Kapitalizmin tüm tarihi boyunca devletin silahlı kuvvetleri üreticiler için pazar artışının suni bir yöntemi oldu. Rosa Luxemburg'un 1913'te belirttiği gibi: *"Tümüyle iktisadi bir bakış açısıyla değerlendirildiğinde, militarizm, sermaye için seçkin bir artı-değer yaratma yöntemidir yani başka bir deyişle; militarizm sermaye birikimi için elverişli bir arazidir."*[3]

Militarizmin yani *"işçilerden dolaylı vergi aracılığıyla gasp edilmiş paranın"* devlet tarafından silaha omuza kullanılmasının, emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfının yaşam standartlarını düşürerek, onları ordunun finansal dayanağı haline getirmesine ve işçi sınıfı üzerindeki sömürünün şiddetlenmesine nasıl vesile olduğunu Rosa Luxemburg detaylı bir şekilde anlatır. Yine de, silah üretimi, kriz dönemlerinde kapitalistlere verilen bir çeşit ödenek değildir

sadece. Üretilen silahlar, kullanılmak için de üretilir.

Dünya henüz, 1914-1918 ya da 1939-1945 yıllarındaki gibi savaşa girecek tertibatta değil. Bu savaşlar sırasında rakip emperyalist ülkeler iki blok halinde, kendi malları ve sermayelerinin kaynağı olan hammaddeler ve pazar için milyonlarca işçinin canını ortaya koyarak birbirleriyle çarpışmıştı. ABD'nin askeri üstünlüğü; milyonlarca Amerikalı proletaryanın emek-saatlerinin değerine karşılık gelen sağlık hizmetinden, eğitimden, barınma hakkından yoksun bırakılması ve tüm kıtalardaki yoksul ülkelerin emek-gücünü çeşitli yollarla yağmalanması karşılığında sürdürüldü. Yağma ve yoksun bırakma öyle bir düzeyde gerçekleştirildi ki bugüne dek gücünden bir şey kaybetmedi ve yine olacağını düşünmek zor değil. Soğuk savaş döneminde, ABD ve Sovyetler Birliği arasındaki rekabetten doğan ve her birinin kendi bölgesinde jandarma rolü oynadığı bölgesel ve yerel savaşlar tezgahlandı.

Sovyetler Birliği yok olduktan sonra, çeşitli bölgesel güçler arasındaki rekabet ve emperyalist güçlerin manevraları, işlerine geldiği gibi o ya da bu hükümeti veya siyasi partiyi destekledi, cesaretlendirdi ya da zayıf düşürdü. Bunlar olurken herkesin üstüne benzin yağdırıldı ve çakmak çakıldı. Balkanlar'dan Afganistan'a, Libya'dan Irak'a; ABD her yere burnunu soktu. Bunu "barış ve demokrasiyi güvence altına almak için" değil, bu bölgedeki liderlerden herhangi birini, artan düzensizliği ve karmaşayı sorgulayacak baş kahraman olma cesaretini gösterdiğinde yaptı.

Birçok durumda görüldüğü üzere, Amerikan emperyalizmi çatışmaları

arttırmayı, ulusal ya da etnik kızışmaları alevlendirmeyi; üstelik tüm bunları uzaktan kendi sözünü dinleyen çeteleri kullanarak yapmayı tercih etti. Bazen de öyle geri çekildi ki, varlığındakinden çok daha büyük karmaşaya sebep oldu. Bugün zengin Batılı ülkeler için ufukta, ekonomik kriz ile perçinlenerek gelen büyük bir dengesizlik söz konusu.

Ya sosyalizm ya barbarlık

Bu gözlemler ile yüzleşen burjuva devlet liderleri, askeri birlikleri ve silahları bir savaş çıkartmak için bir araya topluyor. Bazıları, yarın büyük ölçekte bir askeri propaganda yapılması durumunda kendi subaylarının yola getirmek (disiplini kılmak için) konusunda biraz kaygılı.

General Burkhard, subayları eğitimini düzenlemeyle ilgili öneride bulunduğu sırada bu durumu dile getirdi ve eğitimin "yeterince sert olmadığını" ifade etti. Çünkü Saint-Cyr Harp okulu komutanına göre "*Fransız toplumu trajediden ve dolayısıyla da tarihten yıllar boyunca uzak durmaya çalıştı. Gençlerini 25 yaşında karşılaşacakları aşırı sorumluluklara hazırlayamıyor. Bu yaş ki emir komuta zincirinin de ölümün de ilk öğrenildiği yaştır. Gençlerimizi olabildiğinde hızlı olgunlaştırmamız gerekiyor*"[4]

Bu "trajedi ve tarih" derken aslında söz edilen şey; milyonlarca köylünün ve işçinin, burjuvazinin çocuklarından seçilmiş subayların rehberliğinde iki dünya savaşının muharebe meydanlarında biçilmesi, sakatlanması ve canlı canlı o meydanlara gömülmesidir. Bunların üstüne bir de rezil sömürge savaşları eklendi ki bu savaşlarda "*Tahribata karşı*

savaşan Fransız okulları" uydurması ileri sürüldü, başka bir deyişle işkence alenen yaygınlaştırıldı. Aurès'te "olgunlaştırılan" on binlerce genç çocuk "sertleştirilmişti" elbet... Muhtemelen de ömürleri mahvedildi. Generallerin zorunlu askerliğin geri getirilmesi için henüz çağrıda bulunmaması bir şey ifade etmiyor, her an olabilir. Bu arada Silahlı Kuvvetler Generali, bütçesini sunarken şu ifadeleri kullandı: "*2021'de orduya asker alan ilk ülke olacağız; bir kısmı vasıflı bir kısmı vasıfsız olmak üzere 26.700 genç insanı orduya katacağız.*"

Burjuvazinin liderlerinin gençliğe sunduğu gelecek; tek bir top ateşiyle ölüme gönderilmek. Reformist solcuların sık sık başlattığı gülünç barışa çağrı bildirimleri yerine şu an ivedilikle yapılması gereken ve hayati şey, işçilerin siyasal silahlanmasıdır.

Eğer ordu başkomutanı birlikleri topluyorsa o zaman devrimciler de burjuvazinin iktidarının yıkılması gerektiğini düşünen kadın ve erkeklerden oluşan kendi birliklerini toplamalı. Savaşların olmasını engellemek için dünya ölçeğinde devrimden başka bir çare yok. (Lutte de Classe; Ekim 2020 Sayı:211)

[3] Rosa Luksemburg, Sermaye Birikimi, 1913

[4] General Patrick Collet'nin Le Monde gazetesinde yayınlanan yorumları, 7 Eylül 2020.

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Rosa Luksemburg ve Karl Liebknecht hala aramızda

Rosa ve Karl, 15 Ocak 1919'da katledildi. Alman Komünist Partisi'nin kurucuları arasındaydılar. Troçki onların anısına konuştu.

“Bizi büyük bir acı içinde bırakan iki ağır kayba birden uğradık. Adları sonsuza dek proleter devrimin büyük kitabında yer alacak olan iki lider aramızdan ayrıldılar: Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg. Katledildiler.

Bizler, darbenin sertliğini ve acısını Alman kardeşlerimizle aynı ölçüde hissediyoruz. Hüznümüzde ve yasımızda da tüm mücadelelerimizde olduğu kadar enternasyonalistiz. İkisi de dünya proletaryasının yakınlarıydı ve hepimiz onlara kopmaz bir manevi bağla bağlıyız. Onlar son nefeslerine kadar herhangi bir ulusa değil, Enternasyonal'e ait oldular.

Rosa Luksemburg, gençlik yıllarından itibaren, şu anda sözde "Lewica" (sol kanat) olarak anılan Polonya Sosyalist Partisi'nin devrimci kanadı ile birleşerek Komünist Parti'yi oluşturan Polonyalı Sosyal Demokratlar'ın lideriydi. Rosa Luksemburg Rus devrimcilere yakın bağlarla bağlıydı ve Alman basınında Rus işçi sınıfının devrimci adımlarını özenli biçimde izah etti. Rosa Luksemburg kendine has yeteneğiyle, ikinci vatani

Almanya'da sadece Almancaya hakim olmakla kalmayıp aynı zamanda Alman siyasi hayatını da tamamıyla kavramıştı ve eski Bebelci Sosyal Demokrat Parti'de önemli bir konumdaydı. Orada daima sol kanatta yer aldı.

1905'te, Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg kelimenin tam anlamıyla Rus devriminin içinde yaşadılar. 1905'te Rosa Luksemburg, bir Polonyalı olarak değil, bir devrimci olarak Berlin'den ayrılıp Varşova'ya gitti. Varşova kalesinden kefaletle serbest kalarak 1906'da illegal bir şekilde, takma bir isimle Petrograd'a ulaştı ve hapisteki birçok arkadaşını ziyaret etti. Berlin'e dönüp oportünizmle mücadelesini, Rus devriminin yolları ve yöntemleriyle yoğunlaştırdı.

Rosa ile birlikte, işçi sınıfının üzerine çöken en büyük felaketi yaşadık. İkinci Enternasyonal'in Ağustos 1914'teki utanç verici iflasından bahsediyorum. Onunla birlikte, Üçüncü Enternasyonal'in bayrağını kaldırdık. Ve şimdi yoldaşlar, her gün yürüttüğümüz işte Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg'un emirlerini izliyoruz. Eğer biz buraya halen soğuk ve aç olan Petrograd'ta sosyalist devletin büyük binasını inşa ediyorsak, Liebknecht ve Luksemburg'un ruhuyla hareket ettiğimiz içindir. Eğer ordumuz

cephede ilerliyorsa, Liebknecht ve Luksemburg'un emirlerini kanla savunmaktadır. Ordumuzun onları da savunmamış olması ne kadar acı!

Çok ağır bir darbe yedik. Fakat biz yine de geleceğe sadece umutla değil, aynı zamanda kendimizden emin bakıyoruz. Bugün Almanya'da bir karşı devrim dalgasının yükseldiği gerçeğine rağmen biz, orada Kızıl Ekim'in yakın olduğuna inancımızı bir an olsun yitirmiyoruz. Büyük savaşçılar boş yere ölmediler. Onların intikamı alınacaktır. Ruhları hak ettiklerini alacak. Onların aziz ruhlarına seslenirken diyebiliriz ki: Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg, sizler artık yaşamıyorsunuz fakat bizim aramızdasınız. Bizler sizin güçlü varlığınızı hissediyoruz. Sizin açtığımız bayrağın altında savaşmaya devam edeceğiz. Savaş saflarımızı sizin manevi heybetiniz kaplayacak!

Yoldaşımız ve silah arkadaşlarımız Karl Liebknecht ve Rosa Luksemburg! Her birimiz, eğer gün gelir ve devrim bunu gerektirirse, sizin altında öldüğünüz bayrağın altında gözümüzü kırpmadan öleceğimize and içeriz.”(Eski sayılarımızdan derlenmiştir)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1,5 TL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>
E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 15 TL/ 5 Pound.